

דברי ישר

לקוטים, מוסרים ופירפראות בפשט ובדרש
בפרשת השבוע ובעניני דיומא
בדמות מנחם מנדל

פרשות בהר ובחקתי תשפ"ו
סיום שנה ט"ו
גליון תרמ"א - 641

לעילוי נשמת

אאמו"ר הגאון רבי דב בן רבי זלמן זצלה"ה

ונלב"ע כב שבט תשפ"ד

אמי מורתי הצדקנית מרת שיינא בת רבי ישראל שלום ע"ה

ונלב"ע יד סיון תשע"א

בהר

בינת ישר

זה לא שלך

את פסוק לא תתן לו בנפש ובמרבית לא תתן אקלף. אני ה' א-להיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים ויקרא כה לו, לח השפתי כהן מבאר מה שאמר את פסוק לא תתן לו בנפש וסמך לזה אני ה' א-להיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים, ומה צורך להוסיף בענין זה שהוציאנו ממצרים.

לומר למלוה ברבית, אתה חושב שהכסף והאוכל שלך, לא - אין זה כך, אל תחשוב שהוא כסף, כי לי הכסף ולי הזהב, וכסף אשר יש לך ממני הוא אשר הוצאתי אותך מארץ מצרים ונתתי את חן העם בעיני מצרים וכל אחד ואחד מישראל הוציא תשעים חמורים טעונים כסף וזהב.

ומתבאר הכתוב: את מה שאתה חושב שהוא פסוק לא תתן לו בנפש ובמרבית לא תתן מה שאתה חושב שהוא אקלף. כי אני ה' א-להיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים וכל אשר יש לי שלי הוא וממני הוא כמו שהתעשרת במצרים כי אני נתתי את חן העם בעיני מצרים ולא מצד פעולתך.

על תנאי זה קבלת

את פסוק לא תתן לו בנפש ובמרבית לא תתן אקלף. אני ה' א-להיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים ויקרא כה לו, לח בילקוט שמעוני רסו תרס"ו אמרו כל המודה במצות ריבית מודה ביציאת מצרים, וכל שאינו מקיים כופר ביציאת מצרים.

מבאר הכתב סופר את שייכות ענין רבית ליציאת מצרים. דרכו של עולם כי יקשה לאדם שילוה לחבירו ממון משלו, ממון אשר עמל וטרח בו, וילוה בחנם בלי שכר כסף.

אבל כאשר יתבונן האדם כאשר יתן איש לרעהו מתנת ממון מרובה, אבל יתנה עמו שאם יבוא אחד מבניו של הנותן לקבל הלוואה מהמקבל, הוא יצטרך להלוותו בלי בחינם בלי רבית, הדבר הזה לא יקשה עליו, שלולא זה לא היה לו כלל כסף להלוות, ועל מנת כן קיבל המתנה.

כן הוא בענין זה, מי שמודה ביציאת מצרים שהשי"ת הוציא אותנו ונתן לנו כסף וזהב על מנת שנלוה לכל איש מישראל בני א"ל חי בלי נשך ותרבית, למה יקשה עלינו לעשות כן, הלא על תנאי זה ניתן לנו מעיקרא. ואם הוא כופר במצוה זו, אין זה אלא מפני שהוא כופר ביציאת מצרים וכופר בטובה, וזה שאמר כל המודה ומקיים ריבית מודה ביציאת מצרים.

החיאת גר תושב - מצוה התלויה בארץ

אני ה' א-להיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים לתת לכם את ארץ כנען ויקרא כה, לח בכל המקומות בהם נאמר שה' הוציאנו ממצרים, לא הזכיר את הנתינה של ארץ כנען, כאן שינה הכתוב והזכיר הוצאתי אתכם מארץ מצרים לתת לכם את ארץ כנען.

מבאר המשך חכמה כי פסוק זה נאמר על מה שאמר למעלה פסוק לה גר ותושב נחמי עמך, שמלמדנו שגר תושב מצוה להחיותו, אבל גר תושב אינו נוהג רק בזמן שהיובל נוהג, שכל יושביה יושבין עליה.

ואמר לתת לכם את ארץ כנען, ללמדנו כי המצוה להחיות גר ותושב, נוהג רק בזמן שארץ כנען נתונה לכם וכל יושביה יושבין עליה, אבל בזמן שאין ארץ כנען נתונה לכם אין אתם מצווים להחיותו.

אבל בשאר המצוות - ציצית, שרצים ומשקולות אמר רק אני ה' א-להיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים בלי להזכיר ארץ כנען, כי מצוות אלו אינן תלויות בארץ ובישיבתה.

צורף ישר

רמזים לאופן ההוכחה לחוטא

וכי ימוך אחיד ומטה ידו עמך והתזקק בו גר ותושב נחמי עמך. אל תקח מאתו נפש ותרבית ויקראת מא' להיך נחמי עמך. את פסוק לא תתן לו בנפש ובמרבית לא תתן אקלף. ויקרא כה לו-לח

דרש השפתי כהן פסוקים אלו בדרוש נעים על הדרך להשיב החוטא למוטב.

וכי ימוך אחיד ומטה ידו שאם עשה שום עוון או שעבר שום עבירה ואתה יש לך כח ויכולת למחות בו וליסר, כשעושה אותה עבירה כאילו אתה והוא עושין אותה, זה מה שאמר עמך, לפי שישאלהם ערבים זה לזה. והתזקק בו שתיסרהו בחזקה ותשיבהו ממכשול עונו, גר כלומר אחר שהיה גר שיצא החוצה, יהיה תושב ויחזור לישבו על ידי ששב בתשובה, נחמי עמך שעל ידי שהשבת אותו הוא חי.

אל תקח מאתו נפש כשאתה מיסר אותו אל תייסרנו בפנים זועפות כאילו אתה נושך אותו בנשך. ותרבית כשאתה מוכיח אותו, שלא יהיה ברבים, כי אז לא יקבל ויעשה במזיד ואתה מחטיאו, כמו שאמר ערכין טז: הוכח תוכיח יכול אתה מוכיחו ופניו נכלמים תלמוד לומר ולא תשא עליו חטא.

את פסוק הכיסופין וההלכות שאתה מלבינו ומכסיף את פניו לצורך השבתו לדרך הטוב, לא תתן לו בנשך - לא יהיה בנשך, בפנים זועפות כמו שאמר קודם, ובמרבית לא תתן, כשאתה מוכיח אותו שלא תרבה עליו דברים.

אין שמיעה אין עסק

וְאִם לֹא תִשְׁמָעוּ וְיִקְרָא כו' יד

צריך לדעת, היכן נצטוו בתחילת הפרשה על השמיעה, שעל זה אומר כאן וְאִם לֹא תִשְׁמָעוּ, הרי בתחילת הפרשה מתנה את הברכה באם בחקתי תלכו ואם כן היה צריך להתחיל בפסוק הבא וְאִם בְּחֻקֵּי תִמְאָסוּ שזה הוא הפכו של התנאי הראשון אם בחקתי תלכו.

מבאר האור החיים הקד' כי בא הכתוב להעיר לנו כי מה שאמר בתחילת הדברים אם בחקתי, שכוונתו היא על עסק התורה, הצד ההפוך של זה מתחיל באי שמיעה, כי השמיעה היא היסוד לעסק התורה כנאמר ישעיה נה ג שִׁמְעוּ וְתַחֲי נַפְשְׁכֶם, וכנאמר יְשַׁמַּע חֻקֵּי וְיִוֹסֵף לִקְחַ מִשְׁלֵי א, ה, וכל מה שמגיע אחר כך שאינו עמל בתורה והמסתעף מזה, כי לא הטה אזנו לשמוע קול ה'.

שבע כנגד שבע

וְאִם לֹא תִשְׁמָעוּ לִי וְלֹא תַעֲשׂוּ אֶת כָּל הַמִּצְוֹת הָאֵלֶּה. וְאִם בְּחֻקֵּי תִמְאָסוּ וְאִם אֶת מִשְׁפָּטֵי תִגְעַל נַפְשְׁכֶם לְבִלְתִּי עֲשׂוֹת אֶת כָּל מִצְוֹתֵי לְהַפְרֹכֶם אֶת בְּרִיתִי וְיִקְרָא כו' יד-טו

רש"י הולך ומונה ז' עבירות הרמוזים בפסוקים אלו.

ואם לא תשמעו לי – להיות עמלים בתורה ולדעת מדרש חכמים.

ולא תעשו – משלא תלמדו לא תעשו הרי שתי עבירות.

ואם בחקתי תמאסו – מואס באחרים העושים.

משפטי תגעל נפשכם – שונא החכמים.

לבלתי עשות – מונע את אחרים מעשות.

את כל מצותי – כופר שלא צויתים.

להפרכם את בריתי – כופר בעיקר.

הרי שבע עבירות, הראשונה גוררת השניה וכן עד השביעית, ואלו הן – לא למד ולא עשה, מואס באחרים העושים, שונא את החכמים, מונע את האחרים, כופר במצות, כופר בעיקר.

קשה, שואל רבי עובדיה מברטנורא בפירושו על רש"י, מפני מה רש"י דחק עצמו למצוא רמזים לשבע עבירות ואף שלא נאמר במפורש.

ומיישב, כי אחר כך אומרת התורה והפיתית אתכם גם אני שבע על חטאתיכם וכן ויספתי ליסרה אתכם שבע על חטאתיכם, ואי אפשר לפרש שההכאה תהיה פי שבע יותר מהחטאים והעוונות, שאין זה מן הדין להעניש יותר מהראוי, אלא הפירוש הוא שעל שבע עבירות יגיעו שבע פורענויות, ולכן דחק רש"י למצוא מה הן אותן שבע עבירות שבעבורם יהיו שבע פורענויות, והכל נרמז בשני כתובים אלו.

מתוך שלא לשמה בא שלא עושה כלל

וְאִם לֹא תִשְׁמָעוּ לִי וְלֹא

תַּעֲשׂוּ אֶת כָּל הַמִּצְוֹת הָאֵלֶּה

הנצי"ב בהעמק דבר מפרש וְאִם לֹא תִשְׁמָעוּ לִי – שלא

תעשו לשמי [אלא לשם סיבות אחרות כפי שיתבאר].

ואף כי באמת אין בחטא הזה של עשיה שלא לשמו יתברך עד כדי עונש גדול, אבל הכתוב הולך ומונה ומלמדנו איך דרכו של יצה"ר להתחיל בדבר קטן ונוקב ויורד עד התהום.

מתחלה אינו מפתה לא לעשות, אלא מפתה שלא לעשות לשמה, במיוחד בדברים ציבוריים ומעשה צדקה וחסד הנהוג גם בטבע ישראל.

אבל בגלל שנעשה שלא לשמו של הקב"ה מגיע אח"כ וְלֹא תַעֲשׂוּ אֶת כָּל הַמִּצְוֹת הָאֵלֶּה – שלא יעשו כלל.

וכך, מסטיה קטנה באופן קיום המצוות, הולכים ומדרדרים עד שלא עושים כלל. גם שלא לשמה מוחלט.

החטא כשלעצמו אינו ראוי לעונש חמור, אבל הוא הפתח לחטא האחרון שעונשו גדול.

ואם תקשה הרי אמרו חז"ל פסחים ג: לְעוֹלָם יַעֲסוֹק אָדָם בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹת אֵפִילוּ שְׁלֹא לְשִׁמְהָ שְׁמִתוֹךְ שְׁלֹא לְשִׁמְהָ בֹּא לְשִׁמְהָ, ולפי מה שפירש, הרי עשיה שלא לשמה היא פתח לכל החטאים, ואיך אמרו חז"ל שיעשה כך.

ומבאר כי יש הבדל בין עשיה שלא לשמה של היחיד לשל הרבים.

כאן בענין מדבר על הרבים שהסכימו לעשות המצוות שלא לשם ה', וכאשר רבים מסכימים לזה, לא יבוא לידי דבר טוב ולא יגיעו להיות עושים לשמה.

אבל יחיד, שאפילו שהוא לא הגיע למדה זו לעשות לשמה, אבל יבא אחר ובגללו יעשה לשמה, או גם הוא אחר כך יבוא לידי לשמה.

דברי ישרים

פרשת השבוע לצעירי העאן

בהוצאת מכון דברי יוסף

פרשות בהר - בחקתי תשפ"ו

במה בפרישה בהר תמצית דברי הפרשה בשלוש פרושים ודרושים

היובל, כלומר, המוכר שנה
עשרים שנה לפני היובל, מחירה
של השנה יהיה נמוך מאלו היתה
נמכרת השנה שלושים שנה לפני
היובל, והמחשבים כך את השנים

מוכרים וקונים הם בלישר ואינם עוברים על אסור
הונאה.

התורה מלמדת אותנו שהסבה שנקרא **בארץ
ישראל אינה נמכרת לצמיתות**, וכן כל מצוות
השמיטה והיובל, כדי שגדע שהבעל הבית האמיתי על
הארץ, זהו הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו ועל
שלחנו של המלך הגדול השם, אנו סמוכים ובביתו
אנו מתארחים.

נקרא על **אסור הונאה**, המוכר חפץ לחברו וכן
הקונה חפץ מחברו, אסור למוכר למכור יותר מכדי
שווי החפץ אם הקונה אינו יודע את שווי האמיתי, וכן
להפוך, אסור לקנות חפץ מיהודי פחות מכדי שווי אם
המוכר לא יודע את ערכו של החפץ.

בתוך אסור הונאה כלול אסור נוסף הנקרא
"**הונאת דברים**", אסור זה אף חמור הוא מאסור
הונאת ממון, כללו של אסור זה, שאסור להציק
ליהודי בשום דרך שהיא, ועונשו של המציק לחברו
בדברים הוא חמור מאד!

חז"ל דרשו בפרשה זו על הפסוק וכי תמכרו ממכר
לעמי תד או קנה מיד עמי תד, שיש מצוה מיוחדת
להעדיף למכור ליהודי ולקנות מיהודי.

נקרא בפרשה על מצוות **גאלת קרקעות**, כאשר אדם
מוכר את ביתו או שדותיו, לרוב הוא עושה זאת מפני
שהוא נקלע למצב כלכלי קשה, ועל כן נתנה לו התורה
אפשרות לגאול את ביתו או שדהו בכל עת שירצה, או

לאחר שלמדנו בפרשה הקודמת
על חמור עונשו של המחלל והמקלל
את השם, התורה מצוה אותנו
בפרשתנו על מצוות קדשת ארץ
ישראל.

המצוה הראשונה **לשמור את שמטת הארץ**, לאחר
שש שנות עבודה באדמה, **בשנה השביעית** שובתים
מעבודות הקרקע, שנה זו נקראת שנת השמיטה ופרות
הארץ קדושים בקדשת שביעית והם הפקר לכל,
למאכל, מצות השמיטה נהגת אד ורק בארץ ישראל,
מפני קדשת הארץ.

לאחר שבע שמיטות - ארבעים ותשע שנים, מגיעה
שנת החמשים - **שנת היובל**, גם בשנה זו שובתים
כבשנת השמיטה מכל עבודות הקרקע, ודיו פרוותיה
קדין פרות שביעית.

בשנת היובל שאותה יש מצוה לקדש **בתקיעת שופר
ביום הכפורים**, יוצאים כל העבדים העבריים לחרות
ושבים איש אל משפחתו, וגם השדות והאחוזות
שנמכרו מאיש לאיש, חוזרות בשנה זו לבעליהן.

נקראת שנה זו **שנת היובל**, על שם השופר שאף
הוא נקרא יובל, שתוקעים בו לקדש את השנה הזאת
ביום הכפורים, בנוסף על התקיעות שתקעו בראש
השנה.

**התורה מבטיחה שאם נשמר את דיני השמיטה
והיובל**, נזכה לךד שיבולי הקרקע של השנה הששית
יברכו בברכה גדולה, והם יספיקו לשלש שנים, לשנה
הששית, השביעית וחלק מהשמינית.

מאחר ובשנת היובל חוזרים הקרקעות והאחוזות
שנמכרו, למוכר, מצוה התורה שכאשר מוכרים
קרקעות, יש לחשב את המכירה לפי השנים עד שנת

בְּנֵי בִּפְרָשָׁה

בְּהַר - בְּחֻקֵּי

תַּחֲצִית דְּבָרֵי הַפָּרָשָׁה בְּשִׁלּוּב פְּרוּשִׁים וְדְרוּשִׁים

פְּרֻשֵׁת בְּחֻקֵּי נִקְרָאת תַּמִּיד בְּתַקּוּפָה הַסְמוּכָה לַחַג הַשְּׁבֻעוֹת שֶׁהוּא רֹאשׁ הַשָּׁנָה לַפְּרוֹת הָאֵילָן, וְקוֹרְאִים אֶת הַקְּלָלוֹת לִפְנֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה כְּדֵי שְׂתַּכְלֶה שָׁנָה וְקַלְלוּתֶיהָ, וְנִחָזר בְּתַשׁוּבָה לִפְנֵי הַשֵּׁם וְנִקְבַּל אֶת הַתּוֹרָה בְּשִׂמְחָה וּבְעֵמֶל, וְתַחַל שָׁנָה וּבְרֻכּוֹתֶיהָ.

בְּסוֹף פְּרֻשֵׁת הַקְּלָלוֹת מִבְּטִיחַ הַשֵּׁם שֶׁעַל יְדֵי שְׂיַחְזוֹר בְּתַשׁוּבָה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִזְכּוֹר אֶת הַבְּרִית שֶׁהוּא כֹּרֵת עִם הָאֲבוֹת וִירַחֵם עַל בְּנֵיהֶם.

בְּחֻלְקָה הַשָּׁנִי עוֹסֶקֶת הַפָּרָשָׁה בְּעֻנְיֵי הַקְּדוֹשׁ לְבִית הַמִּקְדָּשׁ.

נִלְמַד עַל דֵּינֵי עֲרִכִּין, כַּאֲשֶׁר אָדָם רוֹצֵה לְהַקְדִּישׁ לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ כֶּסֶף בְּשׂוֹיוֹ שֶׁל אָדָם אַחֵר, הֲרִי הוּא אוֹמֵר 'עֲרֹךְ פְּלוֹנִי עָלַי', וְהַתּוֹרָה מְפָרֶטֶת מֵהוּ הַסְּכוּם שֶׁעַל הַנוֹדֵר כֶּךָ, לִתֵּת לְהַקְדָּשׁ.

נִלְמַד עַל אֲסוּר לְהַחֲלִיף בְּהֵמָה שֶׁהַקְּדוֹשָׁה לְקַרְבָּן וְאִין בַּהּ מוֹם, בְּבִהֵמָה אַחֶרֶת וְאִפִּילוּ אִם הַבְּהֵמָה הַמּוּחֻלָּפֶת הִיא יוֹתֵר טוֹבָה וִיקָרָה מִהַקְּרָבָן, אֲסוּר זֶה נִקְרָא 'תַּמּוּרָה'.

דֵּינִים נוספים מְפָרֶטֶת הַתּוֹרָה בְּעֻנְן מִי שֶׁמִּקְדִּישׁ קַרְקָעוֹת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ, כִּיצַד מַעְרִיכִים אוֹתָם וְכִיצַד נִתֵּן לַפְּדוּתָם.

לֹא כָּל הַקְּדוֹשׁ נִתֵּן לַפְּדוּת, אִם הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׂתַמֵּשׁ בְּלִשׁוֹן 'חֶרֶם', הֲרִי הוּא קְדוֹשׁ לְעוֹלָם וְלֹא נִתֵּן לַפְּדוּתוֹ.

בְּסִיּוּם הַפָּרָשָׁה אָנוּ מֵצְוִים עַל שְׁנֵי סוּגֵי מַעֲשָׂרוֹת, הָאֶחָד - מַעֲשֵׂר שְׁנִי, וְהַשֵּׁנִי - מַעֲשֵׂר בְּהֵמָה.

נִקְבַּל עַל עֲצֻמּוֹ לְשׁוּב בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה וְלִהְיוֹת עֲמִלִּים בַּתּוֹרָה, וּבִזְכוּת זֶה נִזְכָּה לְמִצְוֹת עֲרִכִּין, הַקְּדוֹשׁוֹת וּמַעֲשָׂרוֹת בְּבִנְיָן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמִהֲרָה בְּיָמֵינוּ.

שְׁבֵת שְׁלוֹם וּמְבֻרָךְ.

שְׂיַמְתִּין עַד שְׁנַת הַיּוֹבֵל שָׁאֵז וְשׁוּבוּ אֵלָיו קַרְקָעוֹתֶיךָ בְּחֻנָּם.

יוֹצֵא מִן הַכָּלל הוּא בְּמִקְרָה שְׂמוּכָר בֵּית בְּעִיר מִקְפֶּת חֻמָּה, שְׂאֹתוֹ אֶפְשָׁר לְגָאוֹל אֶד וְרַק עַד תָּם הַשָּׁנָה הִרְאִשׁוּנָה לְמַכִּירָתוֹ, וְאִם לֹא קָנָה אוֹתוֹ הַמּוּכָר בַּחֲזָרָה בְּתוֹךְ זְמַן זֶה, אָף בְּשְׁנַת הַיּוֹבֵל אֵינוֹ חוֹזֵר אֵלָיו.

נִלְמַד בַּפָּרָשָׁה עַל הָאֲסוּר לְהַלְוֹת וְלִלְוֹת מִמּוֹן בְּרַבִּית, וְהַמְלָוָה בְּרַבִּית חָשׁוּב הוּא כְּכּוֹפֵר בַּהֲשֵׁם, וְעוֹנֵשׁוֹ חֲמוּר מְאֹד, וְאֵינוֹ זֹכֶה לְקוּם בְּתַחֲצִית הַמַּתִּים.

נִקְרָא עַל מַעֲמָדוֹ הַמִּיחָד שֶׁל הָעֶבֶד הָעִבְרִי, אֶשֶׁר אֲסוּר לְהַעֲבִדוֹ בְּעִבּוּדוֹת בְּזוּיוֹת כָּל עֶבֶד אוֹ פֹעֵל, וְאֲסוּר לְרַדּוֹת בּוֹ וְלְהַעֲבִידוֹ בְּפֶרֶךְ אוֹ לְמַכְרוֹ לְאַחֵר, וְיוֹצֵא הוּא לְחַפְשִׁי לְאַחֵר שֶׁשׁ שָׁנִים אוֹ בִּיּוֹבֵל.

לְעֻמַּתוֹ, עֶבֶד כְּנַעֲנִי קְנוֹי קִנְיָן עוֹלָם וְאֵינוֹ יוֹצֵא לְחֵרוֹת וְהֲרִי הוּא כְּשֶׁאֵר נִכְסִיו שֶׁל אָדָם הָעוֹבְרִים בִּירוֹשָׁה מֵאֵב לְבֹן, וְאֶפְשָׁר לְמַכְרוֹ לְאָדָם אַחֵר.

נִלְמַד עַל צוּוֵי הַתּוֹרָה לַפְּדוּת עֶבֶד עִבְרִי שֶׁעֲקֵב מִצְּבוֹ הַכָּלְכָלִי הַקָּשָׁה מְכַר עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת עֶבֶד לַגּוֹי, הַמִּצְוָה מְסַלֶּת בְּרִאשׁוֹנָה עַל מִשְׁפַּחְתּוֹ הַקְּרוּבָה שֶׁל הָעֶבֶד, דּוּדוֹ אוֹ בֶן דּוּדוֹ, אֲבָל אִם אֵין בִּידָם דֵּי כֶּסֶף כְּדֵי לְגָאֵלוֹ, מִצְוָה עַל כָּל יִשְׂרָאֵל לְגָאוֹל אוֹתוֹ.

בְּסִיּוּם הַפָּרָשָׁה חוֹזֶרֶת הַתּוֹרָה עַל שְׁלֹשָׁה צוּוִים שֶׁכָּבֵר נְצַטִּינּוּ, וְהֵן אֲסוּר עֲבוּדָה זָרָה, שְׂמִירַת שְׁבֵת וְקִדְשַׁת הַמִּקְדָּשׁ.

לְאַחֵר שְׁנֵסִים אֶת פְּרֻשֵׁת בְּהַר בְּעֻלֵּית רַבִּי עִי הַמְּחַבֵּר בֵּין הַפְּרָשׁוֹת, נִקְרָא אֶת פְּרֻשֵׁת בְּחֻקֵּי הַחֻתְמַת אֶת חֲמֵשׁ וְנִקְרָא.

הַפָּרָשָׁה עוֹסֶקֶת בְּחִיּוֹב הָעֵמֶל בַּתּוֹרָה, וּבְבְּרֻכּוֹת הַמִּצְוֹת שְׁזֻכִּים בָּהֶן הָעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה כְּרָאוּי.

הַתּוֹרָה מְמַשִּׁיכָה וּמְפָרֶטֶת אֶת הַקְּלָלוֹת שֶׁיִּרְדְּפוּ אֶת מִי שֶׁאֵינוֹ עוֹסֵק וְעֵמֶל בַּתּוֹרָה, קְלָלוֹת אֵימּוֹת וְנוֹרָאוֹת, עַד כְּדֵי כֶּךָ שְׁנִהְיֶה בְּעָלִי הַקְּרִיאָה לְהַנְמִיד אֶת קוֹלָם בְּעֵת קְרִיאַת הַקְּלָלוֹת.